

Roditelji i prijatelji lezbijki i gej muškaraca - Parents and Friends of Lesbians and Gays (PFLAG) je međunarodna dobrovoljna potporna skupina, osnovana je u SAD 1979. godine poslije Stonewall demonstracija za ljudska prava.

Prvenstveni cilj PFLAG-a je davanje podrške obiteljima koje se bore s tim da shvate seksualnost voljene osobe.

Nadamo se da će pružene informacije pomoći roditeljima da shvate dilemu sa kojom se bori njihov sin ili kćerka u odnosu na svoju različitost. Emocije i strah koje mi kao roditelji osjećamo su univerzalni osjećaji, ali za neke ljude, ovisno od kulture u kojoj živimo, ti osjećaji mogu biti pojačani.

PFLAG shvaća da sve obitelji imaju različite sustave vrijednosti, moral i vjerovanja, koji su jedinstveni za svaku pojedinu obitelj. Ovaj sažet pregled PFLAG-ovih brisbanskih sredstava za informiranje je samo vodič, kako bi osigurali obitelji da nisu same u odnosu na osjećaje i emocije koje osjećaju kada voljena osoba izvijesti svoju obitelj o tako važnom dijelu svog života.

To je vrijeme kada se roditelji mogu osjećati izolirano, vjerujući da nemaju nikog s kim bi mogli o toj stvari razgovarati. Roditelji često osjećaju da su oni jedini koji imaju takav problem. Međutim, statistički, jedna od pet obitelji, bez obzira na rasu, vjeru ili kulturu, ima člana obitelji koji je lezbijka ili gej, bez obzira na to da li oni to znaju ili ne.

Kada sinovi i kćeri u početku “iskoraknu” i javno se deklariraju obitelji da su homoseksualci:

Kad im se prvi put kaže da su im sin ili kćerka homoseksualci, mnogi roditelji prođu kroz niz osjećaja, uključujući:

- šok – ne vjeruju što čuju, nadaju se da je sve to loš san. To je vrijeme kada se puno plače
- razočaranje – što kod nekih roditelja može prouzrokovati depresiju
- osjećaj krivnje – razmišljaju o tome da li se oni kažnjavaju za neki prošli grijeh

- ljutnju – kako nam se usuđuju to činiti, bili smo dobri roditelji
- gnušanje – ne razumiju što je prirodno za jednu seksualnu orijentaciju nije normalno za drugu
- smetenost – kažu svom djetetu strašne stvari, za što se poslije kaju
- osjećaj krivice - smatraju da su bili loši roditelji i trebali su to zaustaviti odmah u početku, da se ne dogodi
- stid i zabrinutost – o tome da kažu prijateljima i drugim članovima obitelji jer se boje da će opet izgledati kao loši roditelji
- okrivljavanje - roditelji krive jedan drugog, ponekad krive majku da nije bila dovoljno stroga i nije primijenila dosta discipline. Ili se očevi krive da su bili odsutni ili prestrogi. Ponekad roditelji krive sami sebe što nisu prepoznali što se događa i nijesu spriječili da se dogodi.

Većina roditelja traži razloge zašto je njihovo dijete homoseksualac i pitaju se “zašto moje dijete?” Ali stvarno nije važno da li smo bili najbolji ili najgori roditelji, ne možemo spriječiti svoje sinove i kćeri, da ne budu gej ili lezbijke, niti oni to mogu učiniti. Nema izbora.

Istraživanja pokazuju da nema dokazane teorije zašto su osobe rođene kao homoseksualci. Kao roditelji, trebamo shvatiti da naša djeca nisu izabrala da budu homoseksualci i za neke od njih je to težak život. Znanstvenici kažu da to nije duševna bolest, kao što se ranije vjerovalo. Također kažu da je to prirodna seksualna varijanta, isto kao heteroseksualnost. To je samo orijentacija koju većina nas ne razumije.

Neke lezbijke i gej osobe znaju kada će kazati obitelji, da će time roditelje razočarati. Nažalost, drugi se boje da će biti pretučeni, obitelj će ih izbaciti, a nekad se dogodi i nešto gore, ovisno od njihove rase ili vjere. Tko bi odabrao da živi takav život ili se izlagao takvom riziku? Za mnoge naše sinove i kćeri preteško je glumiti da su ono što bismo mi htjeli da budu (naime; heteroseksualni), pa trebaju biti iskreni, iako znaju da puno riskiraju.

Mnogim roditeljima je teško razumjeti što se događa s njihovim djetetom i prolaze kroz razdoblje tuge. To je vrlo stvarno, jer mnogi

roditelji gledaju na to kao da je dijete koje su mislili da imaju umrlo i sad pred njima stoji stranac.

Roditelji također tuguju za gubitkom očekivanja koje su imali za svoje dijete, tradicionalnog puta da će se oženiti ili udati i imati djecu, kao što su imali oni, to je teško za svakog.

Realistično, trebamo shvatiti da se naš sin ili kćerka nisu stvarno promijenili. On ili ona su još uvijek ista osoba. Samo su iskreni o sebi u svezi s nečim što ne razumijemo.

Diskriminacija protiv lezbijki i gej muškaraca je posljednja diskriminacija protiv manjinskih skupina u mnogim zemljama i to je jedino iskustvo koje nije zajedničko roditeljima i djeci. Ako se protiv našeg djeteta u društvu vrši diskriminacija zbog vjere ili rase, mi kao roditelji možemo s njim suosjećati jer smo izloženi istoj diskriminaciji pošto smo isti, ali seksualna diskriminacija je nešto gdje je dijete samo i često se protiv njega ili nje vrši diskriminacija ne samo od strane društva, nego i od strane obitelji, što može imati tragične posljedice po naše sinove i kćeri.

Naša djeca nas trebaju da ih podržimo. Roditeljska ljubav ne bi smjela biti uslovljena.

Trebamo shvatiti da naši sinovi i kćeri ne žele biti gej. Znaju da su time u najmanju ruku razočarali roditelje, a u najgorem slučaju će ih oni odbaciti. Mladi ljudi se uglavnom dugo vremena bore sa svojom seksualnošću prije nego o tome bilo što kažu svojoj obitelji.

Mnogi mladi ljudi su svjesni toga da se riskiraju kultura i obiteljska čast. Nekad treba puno snage da obranite svog sina ili kćer za vrijeme tog početnog vremenskog razdoblja kada su "iskoraknuli" i da ih zaštitite.

Mnogi mladi ljudi pate od depresije i razmišljaju o samoubojstvu, jer teško održavaju svoju homoseksualnost tajnom, ili se boje posljedica kada će to otkriti obitelji. Za druge je to opet zato jer ih je obitelj odbacila ili zato što su sami sebi odvratni jer su homoseksualci.

Kao roditelji, možda ne želimo da nam sin ili kćerka budu homoseksualci i trebamo shvatiti da ni oni ne žele biti homoseksualci. Kad naša djeca javno “iskoraknu” ona time ne gube svoje moralne vrijednosti, ne postaju nastrane osobe i ne gube svoje obiteljske vrijednosti. Nisu osobe kojih se treba bojati ili izbjegavati i ne bi smjela biti ponižavana ni izložena ruglu.

Neki roditelji žele da njihovo dijete prikrije svoju homoseksualnost. To je često zato što roditelji hoće izbjeći sramotu pred rođacima i susjedima ili iz osobnih vjerskih uvjerenja. Ali je li to fer? Roditelji bi se trebali staviti u položaj svog djeteta i razmotriti da li bi oni mogli prikriti svoju prirodnu seksualnost i živjeti homoseksualnim načinom života. Da li bismo mi mogli to učiniti? Ne mislim, jer nije prirodno za nas i izgledalo bi odvratno.

Heteroseksualnost nije za svakog prirodna i puno je lakše reći da se potisne prirodni instinkt nego to učiniti, a dugoročno to može biti vrlo destruktivno.

Mnogi ljudi smatraju da danas ima više homoseksualaca nego prije 50 godina. To nije istina. Homoseksualnost je prisutna od početka svijeta. Samo sada, uslijed obrazovanja i uslijed toga što je više ljudi iskreno prema samim sebi, osobe se očituju da su gej ili lezbijke.

Vrlo općenita stvar za mnoge ljude u društvu je da imaju pogrešnu predodžbu i ideje o lezbijkama i gej osobama i kad njihov voljeni član obitelji otkrije da su i on ili ona jedni od njih, to stvarno može predstavljati izazov za njihove vrijednosti, staromodna uvjerenja i sve to može biti jako konfrontirajuće. Mnogim obiteljima treba dugo vremena da se prilagode i prihvate voljenu osobu onakvom kakva je.

Kakav je stav očeva prema homoseksualnom djetetu.

Nema pravila. Svi očevi reagiraju različito. Neki podržavaju dijete, neki plaču, strašno su razočarani ili mogu vrijeđati ili primjeniti nasilje. Drugi se opet prave da se pitanje homoseksualnosti uopće nije pojavilo. Očevi obično imaju različite probleme od majki.

Neki osjećaju:

- da im je povrijeđen ego
- da su manje muškarci jer su očevi gej djeteta
- potrebu da svale krivicu na druge
- da će ih ljudi zato osobno osuđivati
- stid
- da nisu bili pozitivan primjer za svoje dijete

Svi osjećamo potrebu da budemo prihvaćeni:

Naše kćerke lezbijke i naši gej sinovi trebaju biti prihvaćeni isto tako kao naša heteroseksualna djeca i roditelji trebaju biti svijesni, ako želimo zadržati ljubav i poštovanje naše djece, moramo ih u potpunosti poštivati.

Kao roditelji trebali bi si postaviti za cilj da pribavimo što više informacija koje će nam pomoći da razumijemo stvari sa kojima su suočena naša gej djeca. Nije lako kada nam se kaže da je naše dijete homoseksualac i kao roditelji, borimo se sa tom informacijom. Naša djeca trebaju znati da ih još uvijek volimo, da nam je stalo do njih i da ćemo zajedno uspjeti.

Da bismo došli do tog razumjevanja trebamo razgovarati sa svojim djetetom i postavljati pitanja koja će nam pomoći shvatiti stvari kao roditelji i ohrabriti da budemo iskreni sa svojim sinom/kćerkom:

Neka korisna pitanja:

- Kako dugo to znaš?
- Jesi li rekao/rekla prijateljima?
- Da li se tko okrenuo protiv tebe od kad si “iskoraknuo/la”?
- Da li imaš partnera? Ako jeste; kako dugo?
- Kad ga/je mogu sresti?
- Što te najviše zabrinjavalo oko toga da nam kažeš?
- Da li je “iskorak” bio tako težak kao što si zamišljao/la?
- Što želiš da znam o tvojoj seksualnoj orijentaciji?

- Kako ti mogu pružiti najbolju podršku?
- Da li je u redu da ja to kažem obitelji i prijateljima?
- Da li bi htio/htjela pomoći da se kaže obitelji i prijateljima?
- Da li se bolje osjećaš što si bio/bila iskren/a i to nam kazao/la?
- Kako sagledavaš svoj budući život kao lezbijka/gej muškarac?
- Što misliš, kakve ćeš imati poteškoće; misliš da će ih biti?
- Čega se bojiš i što te brine?
- Da li si sretan/sretna?

Kad razgovarate sa svojim djetetom budite strpljivi, dajte mu/joj vremena da završi odgovor na svako pitanje

Nemojte očekivati da će vam u prvom razgovoru odgovoriti na sva pitanja

Shvatite da ima stvari kojih se sve strane stide, pokušajte biti na to osjetljivi

Objasnite svom djetetu da sve to ne razumijete, ali želite shvatiti

Nemojte davati negativne primjedbe. Saslušajte što vam imaju reći. Kao roditelj, možda ćete se osjećati negativno ili zabrinuto, ali ako je ikako moguće, nemojte te osjećaje prenositi na njih. To neće pomoći, a može uzrokovati samo da će se vaš sin/kćerka ustručavati opet povesti razgovor o toj temi.

Budite svijesni toga da su mladi ljudi u početku vrlo osjetljivi na osuđivanje i odbacivanje, pa mogu biti jako osjetljivi.

Na kraju, zagrlite svoje dijete i kažite mu da je vaša ljubav prema njemu bezuslovna; to će u mnogome pomoći da održite s njim/njom jaku vezu i da je obitelj ujedinjena.

S osobnog gledišta:

Kao roditelj gej muškarca, razumijem da treba dosta vremena da dođe do istinskog prihvaćanja i razumijevanja, ali ljubav prema našoj djeci ne bi smjela biti uslovljena. Našla sam time što smo prihvatili našeg gej sina, da je postao lojalniji i više nas cijeni kao roditelje nego njegov heteroseksualni brat, koji smatra, s pravom, kao gotovu činjenicu, da ima našu ljubav i podršku u svom životu.

Shelley Argent OAM